

Легенда про вербу та калину

Автор Невідомий

Жили колись в одному селі мати Вербена та її дочка Калина. Мудра й мила зростала дівчинка – мало хто вже таких діток пам'ятає. А до того ж чарівниця вона була: всі трави із землі піднімала, пташок лікувала, дерева від хвороб рятувала. Не було дитини вродливішої і добрішої душею. Та довідались про чарівницю Калину вороги. Вирішили її згубити, щоб землю українську багату завоювати, хворості і зло на людей напустити.

День був ясний, мов золотом гаптований, коли пішла дівчинка коси травами розчісувати, горобчиків годувати, льон, дощем прибитий із землі піднімати. Довго ходила Калина, стомилася, до криниці прибилася. Схилилася над нею, у жменю води взяла і краплиночку пташці дала. Аж раптом почула рідний неньчин голос із здаля: "Калино, Калино, не пий водиці..." Дівчина дуже хотіла пити й не звернула на це увагу. Та тільки-но перші краплі до губ піднесла, пташина маленька крилом їх знесла. Вдруге воду до губ піднесла – і навік деревом – калиною над водою зросла...

Бігла мати. Плакала. Шукала, та вже доньки любої не застала. Натомість гарне і пишне деревце стояло, сльозинки-намистинки сіяло. Схилилася мати над криницею, затулила серцем ту воду-кровицю і проросла над нею вербицею. Минуло від тоді багато років, та матуся-верба все оберігає водні джерела, аби люди ніколи не зазнали лихих чарів.

*Не ламай калину –
Образиш дівчину.
Не рубай вербу –
Накличеш біду.*